

ADI BAL OLSUN

Numan Keser

■ Mahlasım *Hünernâme*'de yazmasa da büyük harbin tam ortasında dım. Kolsuz ve kılıcsız... Makberi mekân eyleyip avare gezdim bir zaman. Kamburlu sayfalar yazmaz avareyi. En içerideki harbi yazmaz. Zira benim harbim hüsnüne uzanan kalemlerle. Benim harbim kalple. Gölgesi, hüznüme sunak olmuş bir çift göze nazire yazmak değil niyetim. Evvelinde sayfa sayfa yazılmış hepsi. Heyhat! O gölgenin değdiği her makama, ayrı bir nazire bulmadım mı *Yıldıznâme*'de? Benden önce yazılanların hüsnüne üzüldüğüm çok oldu zamanında. Az mı hayıflanarak okudum methiyeleri? Gölgenin heybesi yedi kat semadan talih işlemeli... Beyaz, bembeyaz bir talih... Sanırsın gölge, gölgeliğini inkârda... Gölge gölgeliğini unuttur mu? Sanırsın unutmuş. Gölge bambaşka bir rüyada. Gölgenin eteklerinde bunca gezindikten sonra lafı aslına getireceğim belli ki. Kelama kuşandım, en yürekli mürekkebe buladım kalemi. Gölgeden tene, tenden ruha ve en nihayetinde sana. Varlığının heybetine leke sürmekten bunca imtina ederken "Sen" diyerek manayı alelade bir zemine oturtmak da olmazdı. Öznenin çaresizliği... Seni "Sen"e sığdıramamak... Seni "Sen" öznesinin çok ötesinde, yeni bir hüviyette aramak... Madem nice naziren asılı semada, madem evvelinde yazıldı bunların hepsi, izin ver bu onulmaz telaş benim ötekinden ayrılığım olsun. Benim naziremin mekânı başka olsun. Payitahtın en ucuna itilmiş sedirli sokak şahit. Niyetim; yeminimdir. Tarih düşülsün *Yıldıznâme*'ye; seni "Sen" vasfından azat ettiğim güne atılan tarihtir.

Tesadüf dairesinden uzaktaydık. Güç bela çıktık evden, birbirimizden habersiz. Ağustosun fitratına ters düşen bir akşamüstü... Serin, ipek gibi bir hava. Utanmasam üşüyeceğim. Dört tekerleğin üstünde dünya altımdan kayıyor sanki. Arabada konuşulanlara zoraki iştirak... Takdimleri dinlemediğim için önde oturan çifti tanımıyorum üstelik. İsimler, vazifeler, yönler silik...Yüzümü sol avcumu oturtmuşum,

sürekli dalıyorum. Yanımdakinin koluma dokunan parmak ucunda ayıplayan bir ima sallanmada... Cevap vermiyorum ama aldırış etmediğimi ima eden bir bakış fırlatmadan da edemiyorum. Bir bulutun içindeyim. Üstünü karalamak istediğim birkaç yılın ağırlığı var hâlâ omuzlarımda. İnsan içine çıkmaya hazır değilmişim. Yol boyu aynı cümleler dönüp duruyor küçücük arabanın içinde. Çalan telefon biraz olsun beni bu ıstıraptan kurtarıyor nihayet. Kısa bir fasıl... Telefonu kapatıyorum kapatmasına ama yaşananlar şimdi eskisinden de beter. Cevabını hiç merak etmediğim birkaç soru... Niyesini, nasılıni hiç merak etmediğim birkaç cevap... Neden sonra araba ansızın duruyor öksüre öksüre. Kısa bir sessizlik. Geldik mi? Daha değil. Arka koltukta iki kişiyiz. Boşluk birazdan dolacakmış meğer. Bilsem karartır mıydım bunca içimi?

Bir çift gözle başladı her şey. Gölgesi, hüznüme sunak demiştim. Teşbihler nefes nefese manayı adrese teslim etmede... Değmedim, taş koymadım hiçbirine. Niyetlenince imkân kapısı nasıl da açıldı. Hüviyetini lacivert mürekkebe bulayıp adını bulutlara kardım işte. Seni sen vasfından kurtardım. Onca nazirenin içinde böylesi bir marifete tesadüf edemez kimse. İçim rahat, göğsümdeki serinliğe şaşmamalı. Yalınayak yürüdüm, yetmedi alına kanımı sürdürdüm. Elimdeki nüshayı nakkaş nakkaş dolaştırdım. Yirmi altı mahirin rahlesinde yıkandı nazire. Değme sultanların sarayında bulunmaz bu incelik. Ya Rabb'im! Her sayfası ayrı bir âlem. Hayıflanmak benden ötede artık. Dizleri üstünde, evvelden yazılanları okuyan o toy ellerim, ötede. Benden evvel yazılan cümle nazire hayıflanmada şimdi. Değil mi ki *Yıldıznâme* farkında olanın bitenin. Değil mi ki bütün methiyelere dudak buker olmuş teşbihler bile istirahatte. Mübalağasız; yedi vilayet, yarım umman, ucundan da çöl gördü bütün sayfalar. Yorulmak mı? Her sayfası ayrı şifa... Naziren; tabibimdir. Tarih düşülsün *Yıldıznâme*'ye; başnaziren olduğum güne atılan tarihtir.

Neden sonra yol ağzına gelmişiz. Kapı açılıyor. Bir gölge, bir çift de göz... Zamanı farklı fakat mekânı aynı olan hatırayı iki defa yaşıyorum sanki. Bir ayağı asırlar evvelde bir ayağı şimdide. Yaşanan; el yazması kitapların arasına sıkışmış aynı hikâye sanki. Aklımda eski, çok eski kelimeler, dilimde şimdide dair sesi soluğu kesilmiş sözler... Görünmez bir iple birbirine bağlı iki hayatın arasındaki mesafe bir anlığına yok oluyor sanki. İki de benim üstelik. İki de bana ait. Hem şimdide hem mazim. Olanı idrak etmede şimdinin imkânı dar gelse de asırlar evvelindeki hikâye bütün noksanları tamamlamada... Şimdinin takviminde, senin sen olduğundan habersiz, son dakikalarmış bunlar. Bilsem bu anı heba eder miydim? Güç bela çıkmışız evden birbirimizden habersiz. Çehren gölgeli, seçemiyorum. Koyu siyah bir karartı. Gölge ve göz... Kapı açılıyor. Sanki bin yıl sürüyor bu an. Tıpkı benim gibi güç bela biniyorsun arabaya, hevesiz. Ben senden, sen benden habersiz.

Kuyudan saraya uzanan bir hikâye bu. Payitahtın en ücra köşesine titrek bir yıldızdan kalan tozlar dökülmede... Tek katlı derme çatma bir ev. Sokakta, evinin yolunu tutmuş bahtiyarların ayak izleri, tulumba sesleri... Bakkal, de-

mirci, saraç hepsi uykuda belli ki. Başımı bekleyen kandil ha söndü ha sönecek. Sarayı bilmem ama kuyu hâlâ bildiğim gibi. Karşı tepedeki fener alayına dalan gözlerim var. Bir de elimden düşürmediğim naziren. Tekrar tekrar okuduğum, her okuyuşumda sana yeniden meftun olduğum... Başımda hülyalı bir masalın nakaratı dönmede... *Yıldıznâme*'nin haberi sana da varmış şimdi. Gonca konağın bütün ışıkları yanmada yine. Etrafında halayıklar, yavaşmalar el pençe divan... Yüzünde nereden bakarsan bak manası aynı makamdan okunan bir tebessümle dinliyorsun naziremi. Böylesini daha evvel hiç işitmedin, değil mi? Nazire, bitişine ağlayarak veriyor son vezninin nefesini. Gözlerinde hem şüphenin hem de teslimiyetin ışığı yanıp sönüyor. Kâfi... Huzurundan çekilebilir hepsi. İsmimizin yan yana düştüğü bu ilk gece, sen de benim gibi sabahı sabah ediyorsun belli ki. Kuşluk vakti kapımda, arşa değen talihimi muştulayan bir bigâne peyda oluyor. Nefes nefese uzatıyor davetini. Ulak bana ben ulağa bakıyorum bir vakit. Aklım yerine geliyor nihayet. Göğsüme basıyorum ıslak mürekkebi. Tek göz odam asmalı bahçedir şimdi. Davetin; servetimdir. Tarih düşülsün *Yıldıznâme*'ye; tanışın olduğum güne atılan tarihtir.

Menzili ve hatırası çok evvelden tayin edilen bu anın, gayet farkındayız. Sanki çok evvelden tanışmış gibi uzun uzun bakıyoruz birbirimize. Adını bilmediğim bir caddenin ortasında duruyor araba. Sen iyi biliyorsun belli ki cadde isimlerini. Adımların benimkinden daha kararlı basıyor Arnavut kaldırımın taşlarına. Kaldırımın kenarında ötekileri beklerken ilk defa boylu boyunca görüyoruz birbirimizi. Dev bir aynaya çarpmışım gibi irkiliyorum önce. Bu manzara sahi mi? Yüzün, ellerin, gözlerin nasıl da ben. Bu delilik diyorum içimden. Delilik... Her yerde ben... Her yerde sen... Aklım oyun mu ediyor bana diye düşünmeden edemiyorum o an. Bunca benzeyiş, hayra alamet mi? "Bu tarafta!" diye ikaz eden sese kulak verip yönü değiştiriyoruz. Kaç adım atıyoruz, o kavağın köşesinden dönüyor muyuz, hatırlamıyorum şimdi. Kalabalık, şamatalı bir masadayız nihayet. Ertelenen takdim de gelip bağdaş kuruyor aramıza. Öteki seni anlatıyor bana. "Memnun oldum.", "Çok memnun oldum." Sözler, önceden ezber edilmiş debdebeli merasimlerin öğrettikleri gibi. Kulağa tabii gelen bu kısa hasbihâlin içinde keskin bir şüphe de var. Bugün, o gün mü sahi? Beklenenin gelişi dedikleri... Hani şu filmlerde izlediklerimiz gibi...

Yıldıznâme'deki naziremden sonra bereketlenen şanım, bana büyük talih kapıları araladı. Hüznüme huzuru katık edip kalemime kudret bağışladı gölgendeki yıldızlar da. Tanış olduk, muhabbete yüz sürdük evvela. Açıldıkça bereket saçtı yaprakların toprağıma. Göz ola devire asırlık ağacı, göz ola can vere toprağına ve suya. Sendeki can veren, abıhayata götürendi. Hükmüme senden sonra can geldi. Sultanı dahi gark ettirdi gazellerim. Diz çöktürdü kılıçlara seni müjdeleyen cinaslar. Şanım senin gölgenle diyarlar aştı. Eskiye unuttu tezkireler, sayfa sayfa beni aradı, beni andı. Şaha kalkınca kalemim yine en yürekli mürekkebi bulup çıkardı. Madem başnazire benim, madem dudak bükülür oldu ötekilere; şimdi vakit *Yıldıznâme*'yi işaret etmede... Yıldızlar senin, kalem be-

nimdir. Tarih düşülsün *Yıldıznâme*'ye; cihana güneş diye seni sayıp *Yıldıznâme* yazdığım güne atılan tarihtir.

Uzun sürmüyor tereddüt. Şamasız mum gibi eriyoruz birbirimizin suyunda. Teslim olmaktan gayrına güç mü var? Kalabalık masada sanki bir biz... Öteki-lerde yine aynı terane... Bu masada ne bulduğumuzu asla anlayamaz hiç kimse. Ne yedik ne içtik pek hatırlamıyorum. Gümüş takımlar, ikinci sınıf tabaklara eşlikten hicap edercesine eğreti duruyor masada. Olanın bitenin farkına varmış gibi eşya. Avizeler bile hazırlıksız yakalanmış bir ev sahibi gibi mahcup. Bizdeki muhabbettin hissesine dâhil oldukları için memnun, hissenin heybetine layık olamadıkları için mahcup. Yan yana otururken dizlerine değen te-dirgin dizlerim, nerede duracağını bilemeyen ellerim boşlukta avare... Orada, kısa bir vakit tenimden aşır, kendi yüzümde gözbebeğime yansıyan aksini de seyrettim. Asıldan surete... Suretin de suretine değdim. Birkaç yıl sürdü o gece. Sonsuz gecelerin ve sonsuz zamanın eşliğinde oturdu sanki iki masum. Uzun sürmedi tereddüt. Yüzümüzde nereden bakarsan bak manası aynı okunan bir tebessümle buyur ettik içeri birbirimizi. İçeri, en içeri... Nihayet, değil mi?

Bendeki hüner senin varlığıyla birleşince, bir erguvan da biz kardık dünya de-dikleri bu bahçeye. *Yıldıznâme*'min her sayfasına bir yaprak işledik göz göze. Vuslatımız gazelden gazele dolaştı dillerde. Bütün mazmunlar yerinden oynadı, şaibesiz bir hürmetle. Hiç ikilemeden devir teslim... Leyla bile Leylalığını unuttu, aheste aheste Mecnun'a sitemde... Payitahttaki adresim hiç değişmedi. Mekânın da nasibi vardır. Mekân da olup bitenden nasibini alır. O derme çatma ev, şimdi bir ziyaret vafında gülümsemede... Kapısına asılan dualı düğüm-lerde nice dilek saklı. Evim, zamanın bu talihinde düşkünlere umut kapısı oldu gölgenle. Bahçedeki hüznün sunağında, adını hiç bilmediğimiz iklimlerin çiçekleri uykuda, asude asude. Seninle ilk tarih... Biz diye başlayan ilk devir... Bu devir nihayetimdir. Tarih düşülsün *Yıldıznâme*'ye; kalbin ülkesine vardığımız güne atılan tarihtir.

Uzun zaman geçti o günün üstünden. Hatırası her anlatışta katmerlenen bir mazi bıraktık geride. Bilmem ki herkese nasip olur mu bu mucize. Üzerinden seneler geçse de iştahla anlatılacak bir hikâyeye dolanmak ne büyük lütuf... Çok anlattık, çok yazdık o günü yeniden... Daha devam eder bu fasıl. Etsin de. O masanın ardından bütün perdeleri kaldırıp yaralarımızı seyrettik bir müddet. Yaraların da benimkiyle aynıydı. Bunca aynılığa hâlâ şaşıyorum itiraf gerekse. Hem mazisini hem de şimdisini sonradan idrak ettiğim bu hikâyeye; kardeddi belli ki. İki kıyısı vardı, iki güneşi, iki gecesi... Yaşanan önceki hayatın tekrar mıydı yoksa şimdinin gölgesi, bir yerlerde maziyi mi değiştirdi bilmem ama iyi ki dolandık bu hikâyeye... Hatırla, sabahı sabah etmiştik beraber o gece. İlla bir isim koyacaksak uzağa hiç gitme. Şimdi ve gelecekte... Zamanın en karanlık dehlizinde bile yarasını birbirine gösteren o iki yürekli masumun adı "Bal" olsun.